

Cabaretduo *Grof Geschud* denkt aan kinderen, maar niet met elkaar

Ook in hun derde voorstelling spelen Lander Severins en Myrthe van Velden op wonderlijke en hoogst grappige wijze met taal. Tegelijk leggen ze hun ziel bloot en zetten ze de vertelling van hun bijzondere relatie voort.

Na het voor eeuwig verliefde koppel in *Lijmen* en het 'ontkoppelingsverhaal' van *Broeden* denkt het duo nu in *Kroost* aan kinderen, 'reproductie, baby's maken'. Niet met elkaar weliswaar, maar ze zijn nog altijd zo close dat ze er onverbloemd over praten, even prikkelend en nieuwsgierig als toen ze nog echt samen waren. Ze onderbreken en corrigeren elkaar, vullen elkaars zinnen aan, bekvechten en redetwisten, allemaal perfect gescript en getimed, in wat toch één grote organische flow lijkt te zijn. Het is tegelijk minutieus vakwerk en een vrolijke vertelling die alle kanten uitschiet.

Een stuntelige medley van foute hits vormt de aanzet tot de origineelste opening die we in lange tijd gezien hebben, in de samenzangtraditie van het klassieke Nederlandse cabaret. We zijn op een familiefeest en daar gaat het onvermijdelijk over kinderen en de nieuwe partners van Lander en Myrthe. Ze nemen er een zelfgeschreven 'handboek voor foutloos ouderschap' bij (hun eerste echte roman ligt intussen in de winkel) en switchen zonder verpinken van personage. Hij speelt haar moeder, zij zijn vader, en

dan weer omgekeerd, gepaste Vlaamse en Nederlandse accenten inbegrepen. Hoe was het eigenlijk om de kroost van hun ouders te zijn?

'We zijn aan het proberen', zegt Lander, en hij verdwijnt van het podium want zijn vriendin heeft laten weten dat ze ovuleert. Myrthe laat herinneringen opborrelen aan haar kindertijd en 'doodsangstperiode'. Tot ze zich, zoals toen met haar vader, even terugtrekt in haar trui. Hoe lichtvoetig het ook allemaal klinkt, *Grof Geschud* schuwt de diepgang niet, noch de eigen gênante kantjes. Daarvoor kennen ze elkaar te goed.

Tegenover de Hollandse openhartigheid staat de Vlaamse doofpot. Lander heeft in zijn familie nooit anders geweten. Dat verschil tussen beide Lage Landen blijft het duo inventief uitspelen, zonder ooit in clichés te vervallen. Of juist wel, maar dan met een spitse dubbele of driedubbele bodem. En dat geldt ook voor het handvol liedjes, mooie miniatuurtjes op zich, tekstueel en muzikaal.

Met een ingetogen blues proberen de twee hun bijzondere publieke relatie te verklaren en steken ze er even goed de draak mee, op het metaniveau dat zoveel andere opmerkingen en beschouwingen in deze voorstelling kenmerkt, vaak rechtstreeks aan het publiek gericht. Myrthe doet dat zelfs vanuit het gezichtspunt van haar nieuwe vriend, die op de première van *Broeden* nog mee op het podium sprong. Toen vroegen we ons af: wat nu met *Grof Geschud*, na de breuk? Zullen we dit hoogst getalenteerde cabaretduo nog ooit samen op een podium zien? Gelukkig wel, en Severins en Van Velden hebben voorlopig niets van hun magie en wilde frisheid verloren. Benieuwd wat dat gaat geven als er straks écht een kroost komt.

Karel Michiels